

Arrest

nr. 29 766 van 9 juli 2009
in de zaak RvV X

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 april 2009 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 20 maart 2009 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13 quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. KECHICHE en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 19 november 2003 in België toe en dienden op 20 november 2003 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister nam op 22 december 2003 beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26bis).

1.3. Na dringend beroep nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 25 februari 2004 bevestigende beslissingen van weigering van verblijf.

1.4. Op 7 april 2004 besliste de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de in punt 1.3. vermelde beslissingen in te trekken.

1.5. Op 8 juni 2004 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nieuwe bevestigende beslissingen van weigering van verblijf. Verzoekers stelden hiertegen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State dat bij arrest van 10 juni 2008 werd verworpen.

1.6. Op 10 februari 2005 werden verzoekers in Frankrijk aangetroffen en wordt op grond van de Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (Dublin-Verordening) overgedragen aan de Belgische Staat.

1.7. Op 5 oktober 2005 kwamen verzoekers weer in België toe en werden ze in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

1.8. Op 5 december 2005 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in.

1.9. Op 15 februari 2006 nam de gemachtigde van de minister beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.10. Na dringend beroep nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 24 mei 2006 bevestigende beslissingen van weigering van verblijf.

1.11. Op 21 oktober 2006 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.12. Op 5 maart 2007 dienden verzoekers een derde asielaanvraag in.

1.13. Op 21 maart 2007 verklaarde de gemachtigde van de minister de in punt 1.12. vermelde asielaanvragen ontvankelijk.

1.14. Op 9 mei 2007 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslissingen van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp het beroep tegen deze beslissingen bij arrest van 15 juli 2008. Tegen dit arrest stelden verzoekers een cassatieberoep in bij de Raad van State dat bij beschikking van 2 september 2008 niet-toelaatbaar werd verklaard.

1.15. Op 15 juli 2008 diende verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.16. Op 7 augustus 2008 verklaarde de gemachtigde van de minister de in punt 1.11. vermelde aanvraag onontvankelijk.

1.17. Op 2 maart 2009 verklaarde de gemachtigde van de minister de in punt 1.15. vermelde aanvraag onontvankelijk.

1.18. Op 5 maart 2009 dienden verzoekers een vierde asielaanvraag in.

1.19. De gemachtigde van de minister nam op 20 maart 2009 beslissingen tot weigering van inoverwegingname van de in punt 1.18. vermelde asielaanvraag (bijlagen 13 quater). Verzoekers werden hiervan op 20 maart 2009 in kennis gesteld. Dit vormen de bestreden beslissingen.

De bijlage 13 quater werd, wat eerste verzoeker betreft, als volgt gemotiveerd:

“Overwegende dat de betrokkene op 20.11.2003 een eerste asielaanvraag indiende die op 09.06.2004 werd afgesloten met een beslissing ‘niet ontvankelijk’ vanwege het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Overwegende dat de betrokkene op 05.12.2005 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem op 29.05.2006 opnieuw een beslissing ‘niet ontvankelijk’ werd genomen door het CGVS. Overwegende dat de betrokkene op 05.03.2007 een derde asielaanvraag

indiende en er voor hem op 15.05.2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming werd genomen door het CGVS. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 17.07.2008 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde. Overwegende dat de betrokkene op 05.03.2009 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een verklaring van familieleden voorlegt aangaande zijn problemen in Kosovo. Overwegende dat dient opgemerkt te worden dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat de betrokkene verklaart mishandeld te worden in Kosovo maar hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt. Overwegende dat de betrokkene verklaart in België geen hulp, geld of eten meer te krijgen. Overwegende dat deze problemen van materiële aard zijn en dus niet ressorteren onder de Conventie van Geneve. Overwegende dat deze verklaringen bovendien niet het bedrieglijke karakter van zijn eerste asielaanvraag kan ontkrachten. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15 december 1980.”

De bijlage 13 quater werd, wat tweede verzoekster betreft, als volgt gemotiveerd:

“Overwegende dat de betrokkene op 20.11.2003 een eerste asielaanvraag indiende die op 09.06.2004 werd afgesloten met een beslissing ‘niet ontvankelijk’ vanwege het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Overwegende dat de betrokkene op 05.12.2005 een tweede asielaanvraag indiende en er voor haar op 29.05.2006 opnieuw een beslissing ‘niet ontvankelijk’ werd genomen door het CGVS. Overwegende dat de betrokkene op 05.03.2007 een derde asielaanvraag indiende en er voor haar op 15.05.2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming werd genomen door het CGVS. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 17.07.2008 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde. Overwegende dat de betrokkene op 05.03.2009 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart slecht behandeld te worden door Serviërs, Bosniërs en Albanezen. Overwegende dat de betrokkene verklaart vermoord te worden in Kosovo. Overwegende dat de betrokkene voor deze verklaringen geen enkel begin van bewijs voorlegt. Overwegende dat de betrokkene verklaart al zes maanden geen financiële steun meer te krijgen. Overwegende dat dient opgemerkt te worden dat dit een problematiek van materiële aard is en dus niet ressorteert onder de Conventie van Geneve. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15 december 1980.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. In fine van hun verzoekschrift en repliekmemoirie vragen verzoekers “in hoofddorde” om “verzoekers te erkennen als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève”, “in ondergeschikte orde” om hen “het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen” en “in uiterst ondergeschikte orde” “de beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS opdat de volgende vraag kan beantwoord worden: is er een reëel risico in de zin van artikel 48/4 b) van de wet van 15.12.1980 bij terugkeer naar Kosovo.”

2.2. De Raad merkt op dat het voorwerp van het beroep geen beslissing is vanwege de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zoals verzoekers verkeerdelijk voorhouden, doch een beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid genomen op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Tegen dergelijke beslissing staat enkel het in artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene beroep open waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen optreedt als annulatierechter. De Raad is derhalve niet bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen,

noch om het dossier terug te sturen naar de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, is het niet ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, de schending van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de *“algemene zorgvuldigheidsplicht, gesteund op het feit dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan.”* Vooreerst dient volgens verzoekers te worden vastgesteld dat hun identiteit, nationaliteit en etnische afkomst niet in twijfel getrokken worden. Verzoekers leveren kritiek op het hoofdargument van *“het CGVS”* dat zij geen nieuwe gegevens aanbrengen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen en waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Vooreerst beschrijven verzoekers het begrip *“gegronde vrees”* uit artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag. Vervolgens poneren ze dat het onbetwistbaar is dat zij vervolgd worden als Roma uit Kosovo, waarbij ze verwijzen naar rapporten van het UNHCR en Amnesty. Verzoekers zijn van mening dat op grond van de algemeen bekende situatie in het land van herkomst het voordeel van de twijfel dient te spelen. Verzoekers voeren tegen de beslissing aan dat ze wel degelijk een nieuw element hebben aangebracht, met name de (vertaalde) verklaring van UNMIK van 25 september 2007. Volgens verzoekers werd dit document aangebracht nadat verzoekers bij de vorige asielaanvraag hun verzoekschrift in hoger beroep hadden ingediend overeenkomstig artikel 57/11 van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoekers werd dit document niet ter kennis gebracht aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en gaat het wel degelijk om een nieuw element. Verzoekers benadrukken dat het stuk afkomstig is van het plaatselijke VN-bestuur in Kosovo, dat dergelijke stukken niet zomaar aflevert. Volgens verzoekers toont het stuk aan dat zij een reëel gevaar lopen.

3.2. Voor zover verzoekers in hun middel de schending opwerpen van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen en als bestreden beslissing omschrijven, *“Dat de CGVS aan verzoekster de hoedanigheid van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève geweigerd heeft bij beslissing van 20 maart 2009(…)”* dient de Raad te benadrukken dat het middel en de omschrijving van de bestreden beslissing, feitelijke grondslag mist, aangezien de bestreden beslissing een beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid betreft, genomen op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

3.4. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107 624).

3.5. De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat

er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°; 4° en 5°; § 3, 3° en § 4, 3°; of 57/10.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld."

3.6. De Raad merkt op dat de bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de minister toekent, louter beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

3.7. De gemachtigde van de minister mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

* In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

* In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen. Het kan niet worden ingezien waarom de gemachtigde van de minister de beslissing zou dienen te motiveren in het licht van het Vluchtelingenverdrag.

3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat enkel eerste verzoeker bij zijn vierde asielaanvraag van 5 maart 2009 (zie punt 1.18) ter gelegenheid van zijn verhoor op 9 maart 2009 documenten voorlegde. Dit betrof een *"Verklaring + Franse vertaling"* van een *"Document – verklaring van familieleden dat kv gevlucht is voor problemen in Kosovo + 2 handtekeningen van familie en stempel van de Algemene Rechtbank te Peje (UNMIK) – Kosovo."*

3.9. Eerste verzoeker legde bij zijn verhoor volgende verklaringen af:

"Ik wens u een nieuw document voor te leggen. Ik kreeg dit document na mijn aankomst in België per post van N.Z. (mijn tante). Ik weet niet waar de oorspronkelijke enveloppe is. Zodra ik dit document kreeg, overhandigde ik dit aan mijn advocaat. Zij vergat dit te tonen in de rechtbank waarna ik een negatieve beslissing ontving. Ik werkte en had dus een verblijfsvergunning voor korte tijd. Mijn werkgever eiste dat ik een verblijfsvergunning had voor tenminste 1 jaar dus stapte ik naar de rechter (VBC).

Ik werd mishandeld in Kosovo, de Serviërs, de Bosniërs en de Albanezen. Niemand kan ons – Rom – verdragen in Kosovo. Mijn kinderen konden daar niet naar school, hoe wil u dat ze een universitair diploma halen als ze geen kansen krijgen. Voor de mensen in Kosovo ben ik vreemdeling. Hier ben ik ook niet vrij. Ik beschouw mezelf hier niet als vreemdeling maar als inwoner. Mijn zoon gaat hier naar school. Ik vraag me af hoe ik hier getolereerd word terwijl ik België moest verlaten. Ik werd eens opgepakt en men hield me vast. Na antwoord van DVZ werd ik zomaar vrijgelaten. Ik bevind me hier net als in Kosovo in een beklemmende situatie. Ik kan geen kant op. België is mijn land, Kosovo niet. Ik voel

me Belgisch onderdaan. In Kosovo vinden wij – Rom – geen werk. Hier heb ik gewerkt en zal ik werken. Hier is democratie. Of men hier nu Turk, Marokkaan of Rom is, men krijgt hier de rechten die men verdienen. In Kosovo is er geen recht voor Rom.

De beste oplossing voor mijn gezin en mezelf ligt in Europa. Ik wil graag dat onze rechten gerespecteerd worden. In Kosovo zijn er geen garanties voor ons. Niemand zal ons helpen of beschermen. Ik vraag u om het recht om hier te werken. Ik vraag u om hulp, zonder eten of geld kan ik mijn gezin niet helpen. De gemeente Zele en de stad Temse hielp ons niet. Ook de burgemeester wil ons niet helpen. Als ik vandaag een positief antwoord krijg, zal ik vandaag nog gaan werken.

In België zijn 12 of 11 miljoen personen. Laat me hier in dit democratisch land. Ik vraag u om mij nooit meer naar Kosovo te sturen.”

3.10. Tweede verzoekster legde bij haar verhoor volgende verklaringen af:

“In Kosovo worden wij slecht behandeld door de Serviërs, Bosniërs en Albanezen. Wij konden daar onmogelijk leven, zonder werk, zonder school en zonder rechten. De Staat wil ons daar niet helpen. Huizen zijn er niet voor ons. Wij krijgen niets van de Overheid. De Rom hebben geen rechten in Kosovo. Ik zou u willen een bewijs voorleggen van de problemen die ik had en heb in Kosovo maar ik kan niet terugkeren. Ik hoor iedereen zeggen dat het slecht gaat in Kosovo. Als ik naar daar ga, zullen ze mijn ledematen in een zak naar u opsturen. Ik krijg hier met mijn gezin al zo'n zes maanden geen financiële steun meer. Mijn man kan niet meer werken. Mijn schoonzus krijgt een uitkering en in krijg kindergeld. Daarvan en van de steun van mijn familie kan ik mijn huurgeld betalen. Mijn man praat soms met zijn tante in Kosovo. Ik weet niet wat zij vertellen tegen elkaar. Ik heb geen familie meer in Kosovo. Ik wil hier documenten verkrijgen. Ik wil niet terug naar Kosovo. Geef mij hier papieren. In Kosovo zal ik vermoord worden. Zelfs als ik hier Albanezen zie, ben ik bang van hen. De Serviërs en Albanezen slaan ons – Rom.”

3.11. In de bijlage 13 quater van eerste verzoeker werd met betrekking tot het door eerste verzoeker aangebrachte document van 25 september 2007 dat hij verkregen heeft via zijn tante en dat getuigenverklaringen van familieleden bevat, waarop een stempel is aangebracht van een rechtbank te Peje (UNMIK), gesteld dat het *“een gesolliciteerd karakter heeft”* en dat de verklaringen die betrokkene aflegt *“problemen van materiële aard”* betreffen *“en dus niet ressorteren onder de Conventie van Geneve. Overwegende dat deze verklaringen bovendien niet het bedrieglijke karakter van zijn eerste asielaanvraag kan ontkrachten.”* Met betrekking tot de verklaringen van tweede verzoekster over de situatie in Kosovo wordt in de bijlage 13 quater van tweede verzoekster gesteld dat ze *“geen enkel begin van bewijs voorlegt.”* Omtrent haar verklaringen over haar inkomenssituatie stelt deze bijlage 13 quater dat *“dient opgemerkt te worden dat dit een problematiek van materiële aard is en dus niet ressorteert onder de Conventie van Geneve.”* Verzoekers tonen niet aan dat hiermee de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd. Verzoekers kunnen trouwens niet worden bijgetreden waar ze met betrekking tot de *“verklaring van UMNİK dd.25.09./2007”* stellen dat het een nieuw element betreft in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De laatste fase van verzoekers' derde asielaanvraag werd immers blijkens het administratief dossier slechts afgerond door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 juli 2008, waarbij de terechtzitting plaatsgreep op 19 juni 2008. De blote verklaring van eerste verzoeker dat zijn advocate *“vergat dit te tonen in de rechtbank”* kan bezwaarlijk aantonen dat het een nieuw element betreft in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen besluiten dan ook terecht dat noch eerste verzoeker, noch tweede verzoekster *“nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15 december 1980.”* Met hun betoog tonen verzoekers geenszins aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk is of dat hij met bepaalde relevante elementen geen rekening zou hebben gehouden. Er werd geen schending van de motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht of een manifeste beoordelingsfout aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.13. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de

“algemene zorgvuldigheidsplicht, gesteund op het feit dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan.” Verzoekers stellen dat de bestreden beslissingen *“de verklaring van UMNİK van 27.09.2007”* niet in beschouwing heeft genomen en de subsidiaire bescherming niet onderzoekt. Verzoekers verwijzen naar rapporten van UNHCR en Amnesty en menen dat UNHCR in zijn advies uitdrukkelijk stelt dat Roma internationale bescherming moeten krijgen. Verzoekers stellen dat er geen enkel element is dat erop wijst dat zij veilig zouden zijn in hun land en er probleemloos zouden kunnen terugkeren.

3.14. Het volstaat te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Met de algemene rapporten wordt niet aangetoond dat de bestreden beslissingen die ertoe strekken de asielaanvragen niet in overweging te nemen, de motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht schenden of getuigen van een manifeste beoordelingsfout

Het tweede middel is niet gegrond.

3.15. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet in samenhang met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) en de artikelen 3, 6, 14, 19, 24, 28, 32, 36 en 38 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (IVRK) en een schending van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de *“algemene zorgvuldigheidsplicht, gesteund op het feit dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan.”* Verzoekers stellen dat in de beslissing niet werd onderzocht of ze een risico lopen op onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar Kosovo. Vervolgens stellen zij: *“Indien uw Raad van oordeel zou zijn dat aangevoerde elementen niet zouden vallen onder de conventie van Genève, dan dient verder onderzocht te worden of verzoekers een risico lopen op het ondergaan van een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar Kosovo in de zin van artikel 48/4, §2b). Volgende elementen dienen aan wat in het eerste middel uiteengezet werd te worden toegevoegd. 1. De verslagen die aan huidig verzoekschrift worden toegevoegd beschrijven de rampzalige situatie van de mensenrechten in Kosovo.”*

3.16. Het derde middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekers daarin de schending aanvoeren van de artikelen 3, 6, 14, 19, 24, 28, 32, 36 en 38 van het IVRK aangezien verzoekers nalaten uiteen te zetten op welke wijze deze verdragsbepalingen worden geschonden.

3.17. Voor zover verzoekers een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144 754). Verzoekers betrekken het mensenrechtenrapport dat zij aan hun inleidend verzoekschrift toevoegen, geenszins op de bestreden beslissing. Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM aangetoond.

3.18. Voor het overige kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel en het gestelde in punt 2.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA